

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: Z. Š.

proti
žalovanému: Ministerstvo pro místní rozvoj
sídlem Staroměstské nám. 6, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2019, č. j. MMR-812/2019-83/105

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobkyně se podanou žalobou doručenou soudu dne 15. 5. 2019 domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „krajský úřad“) č. j. MSK 47574/2018, sp. zn. ÚPS/8870/2018/Kol, ze dne 6. 11. 2018, jímž krajský úřad zastavil podle § 94 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) přezkumné řízení zahájené usnesením č. j. MSK 47574/2018 ze dne 21. 3. 2018 ve věci územního rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, odboru regionálního rozvoje a stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), zn. MUFO 9758/2017, sp. zn. MUFO_S 723/2017, ze dne 22. 3. 2017, o umístění stavby vodovodní přípojky a vnitřního vodovodu na pozemcích parc. č. X, X, st.X, X a X v katastrálním území x(dále též jen „územní rozhodnutí“).
2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že počátek běhu dvouměsíční lhůty dle § 96 odst. 1 správního řádu pro zahájení přezkumného řízení vázal krajský úřad na den, kdy nabylo právní moci jeho rozhodnutí č. j. MSK 164456/2017 ze dne 31. 1. 2018, kterým zamítl odvolání žalobkyně ze dne 17. 7. 2017 (původně podnět k provedení přezkumného řízení ze dne 17. 7. 2017) jako opožděné, neboť jako opomenutý účastník měla podat odvolání ve smyslu § 84 odst. 1 správního řádu nejpozději do 31. 5. 2017. Žalobkyně však namítá, že jelikož nebyla stavebním úřadem jakožto opomenutý účastník řízení poučena o možnosti podat proti územnímu rozhodnutí odvolání, měla lhůta pro podání odvolání ve smyslu § 83 odst. 2 správního řádu uplynout dne 29. 8. 2017.
3. K zahájení přezkumného řízení přistoupil navíc krajský úřad bez ohledu na žádost žalobkyně o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 správního řádu ze dne 15. 2. 2018 podanou v souvislosti s chybějícím poučením stavebního úřadu o možnosti podat odvolání proti územnímu rozhodnutí, a s tím spojený postup dle § 83 odst. 2 správního řádu.
4. Žalobkyně poukazuje na to, že ačkoli žadatelka o vydání územního rozhodnutí Ing. Š. J. ve svém vyjádření k přezkumnému řízení ze dne 4. 4. 2018 zmiňuje věcné břemeno cesty pěší, vozové a hnaní dobytka (dále jen „věcné břemeno cesty“) na základě odstupní smlouvy ze dne 4. 2. 1952 k pozemku parc. č. X, ze kterého je žalobkyně jednou z oprávněných osob, její vyjádření neobsahuje žádnou zmínku o tom, že věcné břemeno cesty zaniklo. Ing. Š. J. již při nabytí pozemku parc. č. X v roce 2015 věděla o existenci listiny - usnesení soudu č. d. 271/1995 (odstupní smlouva ze dne 4. 2. 1952), a to na základě zápisu ve Výpisu z katastru nemovitostí, na který v souvislosti s nabytím pozemku parc. č. X odkazuje a v němž je v části B1 v souvislosti s věcným břemenem svádění vody vodovodním potrubím tato listina uvedena. O důvodech nezapsání věcného břemene cesty v tomto Výpisu z katastru nemovitostí byla informována dopisem žalobkyně ze dne 10. 2. 2015. Vzhledem k tomu, že ke dni vydání územního rozhodnutí věcné břemeno cesty k pozemku parc. č. X nebylo zpochybněno žádnou oprávněnou osobou z tohoto věcného práva ani vlastníkem tohoto pozemku (povinný), který byl zároveň žadatelem o vydání předmětného územního rozhodnutí, a nebylo ani zrušeno rozhodnutím soudu, je žalobkyně nadále jednou z oprávněných osob z věcného břemene. Jelikož je původní listina usnesení soudu č. d. 271/1955 (odstupní smlouva ze dne 4. 2. 1952) stále zapsaná v katastru nemovitostí (věcné břemeno svádění vody vodovodním potrubím), je žalobkyně bez ohledu na výmaz věcného břemene cesty z katastru nemovitostí v souvislosti s opravou chyby, která vznikla při zápisu Dohody o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví č. j. V-8777/2009-802 ze dne 2. 12. 2009 (nepřevedení cesty do nových listů vlastnictví), osobou ve smyslu

ust. § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Žalobkyně namítá, že nezařazením do okruhu účastníků územního řízení vedeného před stavebním úřadem pod sp. zn. MUFO_S 723/2017 jí nebyla dána možnost vyjádřit se k věci samé a navrhnout důkazy pro prokázání jejích tvrzení, čímž jí bylo odepřeno právo garantované čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod - nezohlednění odvolací lhůty podle ust. § 83 odst. 2 správního řádu, nezařazení jako účastníka řízení podle ust. § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona (věcné právo) a nezařazení jako účastníka řízení podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (spoluvlastník sousedního pozemku).

5. Nelze přisvědčit názoru Ing. Š. J. uvedeném ve vyjádření, kterým dne 12. 9. 2018 doplnila své předchozí vyjádření k přezkumnému řízení, že rozhodnutím Zeměměřičského a katastrálního inspektorátu v Opavě (dále jen „ZKI“) ze dne 16. 7. 2018 bylo opětovně potvrzeno, že zápis věcného břemene cesty pěší, vozové a hnaní dobytka a jemu odpovídajících práv k pozemku parc. č. X na základě odstupní smlouvy ze dne 4. 2. 1952 neměl být nikdy proveden, neboť smlouva nesplňovala zákonem dané náležitosti a tímto rozhodnutím ZKI bylo tvrzení žalobkyně o existenci věcného břemene cesty k pozemku parc. č. X vyvráceno. Předmětné rozhodnutí ZKI ve věci opravy chyby totiž řeší zápis v katastru nemovitostí, nikoliv vlastní existenci věcného břemene cesty. Dle žalobkyně je zastavení přezkumného řízení založeno na posouzení újmy její osobě jakožto spoluvlastníkovi sousedního pozemku parc. č. X a újmy způsobené žadatelce Ing. J., která by zrušením územního rozhodnutí přišla o právo napojit svůj rekreační objekt na veřejný vodovodní řad. Krajský úřad dospěl k závěru, že v daném případě je nutno zásadu ochrany dobré víry žadatelky upřednostnit před zásadou ochrany veřejného zájmu a práv ostatních účastníků řízení, aniž by najisto postavil, že žalobkyni, jakožto účastníku řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona z titulu oprávnění věcného břemene cesty k pozemku parc. č. X žádná újma nevznikla, když žadatelka zánik existence věcného břemene cesty neprokázala žádnou listinou. Žadatelka o vydání územního rozhodnutí Ing. Š. J. nemohla být přesvědčena o správnosti a legálnosti územního rozhodnutí sp. zn. MUFO_S 723/2017, ze dne 22. 3. 2017 a zahájení realizace stavby vodovodní přípojky a vnitřního vodovodu z důvodu připojení stávající stavby pro rodinnou rekreaci na pozemku parc. č. X v červenci 2017 a nemohla být tedy přesvědčena, že koná v dobré víře a v souladu s právními předpisy, což v konečném důsledku znamená, že by ji případným zrušením uvedeného územního rozhodnutí nevznikla žádná oprávněná újma.
6. Přestože žalobkyně vznesla v odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu č. j. MSK 47574/2018, sp. zn. ÚPS/8870/2018/Kol ze dne 6. 11. 2018, kterým bylo zastaveno přezkumné řízení, námitku vztahující se k nesprávné aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu, žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí vypořádal tak, že postup podle 66 odst. 2 správního řádu nebylo možné v daném případě aplikovat a naopak bylo zcela namístě zastavit řízení podle speciální úpravy obsažené v ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, když zastavení řízení předcházela závěr, že žadatelka Ing. Š. J. nabyla práva z územního rozhodnutí v dobré víře, a ačkoli územní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, újma žadatelky, která by jí jeho zrušením nebo změnou vznikla, by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníku nebo veřejnému zájmu. S tímto závěrem žalobkyně nesouhlasí a dále namítá, že není ani pravdou, že v případě zastavení přezkumného řízení dle § 66 odst. 2 usnesením, které se pouze poznamená do spisu, by byla žalobkyně zkrácena na svých právech podat odvolání proti takovému usnesení, a to

s ohledem na přezkoumatelnost tohoto usnesení jakožto rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 36/2011.

7. Rozhodnutí žalovaného je nejen nicotné, ale také nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť je založeno pouze na nepřezkoumatelných závěrech krajského úřadu a neobsahuje žádnou vlastní úvahu žalovaného, když krajský úřad přezkumné řízení zastavil, aniž by posoudil a poměřoval újmu žalobkyně jako účastníka řízení dle ust. 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona z titulu věcného práva cesty k pozemku parc. č. X a navíc řízení nezastavil podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu, neboť zjistil, že odpadl důvod řízení, jak to předvídá správní řád.
8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; předně uvedl, že předmětem řízení, v jehož závěru bylo vydáno napadené rozhodnutí, nebylo přezkoumání rozhodnutí krajského úřadu č. j. MSK 164456/2017, sp. zn. ÚPS/36882/2017/Kol ze dne 31. 1. 2018 o zamítnutí opožděného odvolání žalobkyně proti územnímu rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 1. 2. 2018 a žalovaný na něj v podrobnostech odkazuje. Zdůraznil, že ustanovení § 83 odst. 2 správního řádu se uplatní v těch případech, kdy bylo účastníku řízení rozhodnutí správního orgánu sice oznámeno, ale ve vyhotoveném rozhodnutí chybí poučení nebo je neúplné nebo nesprávné. O takový případ se nejedná, proto žalovaný argumentaci žalobkyně s odkazem na ustanovení § 83 odst. 2 správního řádu vyhodnotil jako lichou a zároveň podotkl, že v daném případě (míněno při rozhodování krajského úřadu o opožděném odvolání) se uplatnil postup podle § 84 správního řádu, jelikož se jednalo o odvolání podané opomenutým účastníkem řízení, nikoliv o odvolání podané proti rozhodnutí s chybějícím nebo neúplným poučením.
9. Důvodem zahájení přezkumného řízení byla skutečnost, že stavební úřad opomenul zahrnout do okruhu účastníků řízení žalobkyni a Mgr. M. M., přičemž oběma náležel statut účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona z titulu spoluvlastnictví sousedního pozemku parc. č. X v k. ú. x. Žalobkyně teprve v doplnění odvolání proti územnímu rozhodnutí a ve vyjádřeních v rámci přezkumného řízení tvrdila, že jí postavení účastnice územního řízení náleželo i podle ustanovení § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona jako osobě, která má jiné věcné právo k pozemku žadatelky Ing. Š. J. parc. č. X v k. ú. x. Soulad rozhodnutí s právními předpisy (v přezkumném řízení) se však dle § 96 odst. 2 správního řádu posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. Žádné věcné právo cesty pěší, vozové a hnaní dobytka dovozané žalobkyní z odstupní smlouvy ze dne 4. 2. 1952 váznoucí na pozemku parc. č. X nebylo v katastru nemovitostí ke dni vydání územního rozhodnutí evidováno a nebylo evidováno ani ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
10. Pokud jde o poměrování újmy žalobkyně, přisvědčuje žalovaný závěru krajského úřadu, kdy tento je i v souladu s nejnovější judikaturou Ústavního soudu, konkrétně s nálezem sp. zn. I. ÚS 17/16 ze dne 4. 9. 2018, na který žalovaný ve svém vyjádření odkazuje. Dle žalovaného byla nezákonnost územního rozhodnutí způsobena pochybením stavebního úřadu, který vadně vymezil okruh účastníků územního řízení, přičemž v takovém případě je dobrá víra a důvěra ve správnost a zákonnost aktu na straně jednotlivce dána. Ke zrušení rozhodnutí lze přistoupit jen ve výjimečných případech. Žalovaný dále k otázce porovnání újem účastníků řízení, resp. veřejného zájmu, uvádí, že podle § 94 odst. 4 správního řádu se zjišťuje újma: a) na straně účastníka řízení, který nabyl

práva z přezkoumávaného rozhodnutí v dobré víře (zde žadatelka Ing. J.), a která by mu vznikla zrušením nebo změnou rozhodnutí (jedná se tedy o potenciální újmu), b) na straně ostatních účastníků řízení (např. odvolatelé) nebo na straně veřejného zájmu. V případě, že správní orgán dojde k závěru, že potenciální újma a) by byla ve zjevném nepoměru k újmě b), která již vznikla, přezkumné řízení zastaví. Správní orgán tedy posuzuje, zda účastník řízení, jenž nabyt z rozhodnutí nějaká práva (zde Ing. J.), je nabyt v dobré víře a až následně poměřuje vzniklé, resp. potenciálně vzniklé újmy. Žalovaný s odkazem na odbornou literaturu dovodil, že veřejným zájmem v daném případě není obecně zájem na zákonnosti rozhodnutí správních orgánů, nýbrž dle § 94 odst. 4 správního řádu jen to, co je jako veřejný zájem chráněno zvláštními právními předpisy (např. ochrana přírody a krajiny, ochrana veřejného zdraví ad.). Veřejné zájmy, jichž se rozhodovaná věc týká, chrání dotčené správní orgány prostřednictvím závazných stanovisek k dané věci – okolnosti případu tedy nasvědčují tomu, že v daném případě újma veřejnému zájmu ani nevznikla. Ing. Š. J. nabyt práva z územního rozhodnutí v dobré víře, a zrušením nebo změnou územního rozhodnutí by jí újma nepochybně vznikla, na druhé straně vadný postup stavebního úřadu spočívající v nezahrnutí žalobkyně do okruhu účastníků se nikterak nepromítá do výroku územního rozhodnutí a újmu žalobkyni nezpůsobil.

11. K námitce, že řízení mělo být zastaveno usnesením dle § 66 odst. 2 správního řádu, jenž se toliko poznamenává do spisu, žalovaný uvádí, že postupem dle uvedeného ustanovení správní orgán řízení vedené z moci úřední usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. Taková situace však nenastala, proto postup podle § 66 odst. správního řádu nebylo na místě aplikovat. Naopak bylo zcela na místě zastavit řízení dle speciální úpravy obsažené v § 94 odst. 4 správního řádu, kdy tomuto postupu předcházela závěr, že žadatelka Ing. J. nabyt práva z územního rozhodnutí v dobré víře a po poměrování újem účastníků a veřejného zájmu. Nadto, v případě, kdy by krajský úřad zastavil řízení usnesením poznamenaným do spisu, nemohl by se proti němu žádný účastník řízení odvolat a žalobkyně by byla zkrácena na svých právech podat odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení. Postup krajského úřadu při vydání rozhodnutí tak v tomto ohledu nejde k tíži žalobkyně.

Zjištění ze správních spisů

12. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 22. 3. 2017 vydal stavební úřad pod sp. zn. MUFO_S 723/2017 k žádosti stavebníka Ing. Š. J. územní rozhodnutí o umístění stavby vodovodní přípojky a vnitřního vodovodu na pozemcích parc. č. X, X, st. X, X a X v katastrálním území x. Stavební úřad oznámil územní rozhodnutí jím vymezenému okruhu účastníků, mezi ně však nezahrnul žalobkyni. Dne 17. 7. 2017 podala žalobkyně ke krajskému úřadu žádost o provedení přezkumného řízení ve věci předmětného územního rozhodnutí, v rámci které mj. namítala také, že by měla být zařazena mezi účastníky předmětného řízení. Tato žádost žalobkyně o přezkumné řízení ze dne 17. 7. 2017 byla krajským úřadem posouzena podle svého obsahu jako odvolání proti územnímu rozhodnutí sp. zn. MUFO_S 723/2017. O tomto odvolání rozhodl krajský úřad rozhodnutím č. j. MSK 1644456/2017, sp. zn. ÚPS/36882/2017/Kol, ze dne 31. 1. 2018, kterým podání žalobkyně, kterou zahrnul mezi účastníky řízení o vydání územního rozhodnutí, posoudil jako opožděné z důvodu, že nebylo podáno v subjektivní 30-ti denní

lhůtě stanovené pro podání odvolání opomenutým účastníkem řízení dle § 84 odst. 1 správního řádu. Tato lhůta dle krajského úřadu skončila dne 30. 6. 2017, neboť žalobkyně se s předmětným územním rozhodnutím prokazatelně seznámila dne 31. 5. 2017, kdy jí byla vydána fotokopie tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí krajského úřadu č. j. MSK 164456/2017, sp. zn. ÚPS/36882/2017/Kol ze dne 31. 1. 2018 nabylo právní moci dne 1. 2. 2018.

13. Dne 15. 2. 2018 se žalobkyně obrátila na krajský úřad s žádostí o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 správního řádu, ve které uvedla, že vzhledem k tomu, že dne 31. 5. 2017 (den, kdy se dozvěděla o vydání územního rozhodnutí), ani později, nebyla stavebním úřadem poučena o možnosti podat proti územnímu rozhodnutí odvolání jako opomenutý účastník řízení, nelze posuzovat včasnost jejího odvolání podle ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu, ale podle § 83 odst. 2 správního řádu, které však krajský úřad vůbec nezmiňoval, a v němž je uvedeno, že v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení dle § 68 odst. 5 správního řádu lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 odst. 1 věty první správního řádu, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Dle § 83 odst. 2 správního řádu tak lhůta pro podání odvolání, jež žalobkyni začala běžet ode dne 31. 5. 2017, skončila dne 29. 8. 2017, žádost žalobkyně o přezkum územního rozhodnutí doručená krajskému úřadu dne 19. 7. 2018 tak byla podána včas, resp. bylo jí, jako opomenutým účastníkem řízení, včas podáno odvolání. Z toho, že krajský úřad ve svém rozhodnutí č. j. MSK 164456/2017, sp. zn. ÚPS/36882/2017/Kol ze dne 31. 1. 2018 ustanovení § 83 odst. 2 správního řádu nezmiňoval, dovozovala žalobkyně zkrácení na svých právech, namítala, že se jedná o překážku, kterou nezavinila, a kterou nelze napravit jinak, než navrácením v předešlý stav postupem dle § 41 správního řádu. O žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání úkonu rozhodl krajský úřad usnesením č. j. MSK 78529/2018, sp. zn. ÚPS/8942/2018/Kol, ze dne 25. 6. 2018 tak, že podle § 41 odst. 7 správního řádu se zmeškání tohoto úkonu nepromítá. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím č. j. MMR-35531/2018-83/2272 ze dne 11. 9. 2018 zamítl a jím napadené usnesení potvrdil.
14. V návaznosti na rozhodnutí krajského úřadu č. j. MSK 164456/2017 ze dne 31. 1. 2018 o zamítnutí odvolání žalobkyně pro opožděnost pak krajský úřad dle § 92 odst. 1 správního řádu zkoumal, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání územního rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, přičemž opožděné odvolání žalobkyně posoudil jako podnět k přezkumnému řízení a usnesením č. j. MSK 47574/2018, sp. zn. ÚPS/8870/2018/Kol ze dne 21. 3. 2018 zahájil dle § 95 odst. 1 správního řádu přezkumné řízení o přezkoumání pravomocného územního rozhodnutí. Usnesení o zahájení přezkumného řízení napadla žalobkyně dne 5. 4. 2019 odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 7. 2018, č. j. MMR-23552/2018-83/1347 zamítl a napadené usnesení o zahájení přezkumného řízení potvrdil.
15. V rámci pokračujícího přezkumného řízení pak krajský úřad rozhodnutím č. j. MSK 47574/2018, sp. zn. ÚPS/8870/2018/Kol, ze dne 6. 11. 2018 podle § 94 odst. 4 správního řádu přezkumné řízení zastavil, a to s ohledem na práva žadatelky o vydání územního rozhodnutí Ing. Š. J. nabytá v dobré víře na základě pravomocného územního rozhodnutí stavebního úřadu, kdy zásadu dobré víry žadatelky je nutno upřednostnit před zásadou ochrany veřejného zájmu i ochrany práv ostatních účastníků řízení, neboť újma, která by vznikla zrušením přezkoumávaného rozhodnutí žadatelce, je ve zřejmém nepoměru k újmě, která byla způsobena veřejnému zájmu i ostatním účastníkům řízení

nedodržení požadavků na zachování zákonnosti postupu správních orgánů. Proti uvedenému rozhodnutí krajského úřadu o zastavení přezkumného řízení si žalobkyně podala odvolání, které žalovaný po předložení správního spisu svým rozhodnutím ze dne 8. 3. 2019, č. j. MMR-812/2019-83/105 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil s tím, že se ztotožnil se závěry krajského úřadu. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou.

Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
17. Podle ust. § 94 odst. 4 správního řádu, jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.
18. Žalobkyně v první řadě nesouhlasí s tím, že její podání ze dne 17. 7. 2017 označené jako podnět k provedení přezkumného řízení ve věci územního rozhodnutí stavebního úřadu sp. zn. MUFO_S 723/2017, ze dne 22. 3. 2017, posouzené krajským úřadem dle skutečného obsahu jako odvolání podané opomenutým účastníkem řízení ve smyslu § 84 odst. 1 správního řádu, bylo zamítnuto jako opožděné, kdy poukazuje na to, že v dané situaci mělo být s ohledem na absenci poučení stavebního úřadu o možnosti podat odvolání aplikováno ust. § 83 odst. 2 správního řádu, a subjektivní lhůta pro podání odvolání tak měla činit 90 dnů od oznámení rozhodnutí a měla skončit až dne 29. 8. 2017. Ve vztahu k této námitce je nutno přisvědčit žalovanému, že přezkoumání rozhodnutí krajského úřadu č. j. MSK 164456/2017, sp. zn. ÚPS/36882/2017/Kol, ze dne 31. 1. 2018 o zamítnutí odvolání žalobkyně, nebylo předmětem řízení, v jehož závěru bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Krajskému soudu je nadto z jeho úřední činnosti známo, že zmiňované rozhodnutí krajského úřadu o zamítnutí odvolání pro opožděnost napadla žalobkyně samostatnou žalobou, která byla rozsudkem podepsaného soudu ze dne 16. 1. 2019, č. j. 25 A 22/2018-35 zamítnuta. Krajský soud v uvedené věci dospěl k závěru, že § 83 odst. 2 správního řádu upravuje postup v případě, kdy v oznámeném rozhodnutí poučení o odvolání chybí, je neúplné nebo nesprávné, zatímco § 84 odst. 1 správního řádu stanoví běh odvolací lhůty pro případy, kdy rozhodnutí účastníku řízení vůbec oznámeno nebylo. Jelikož územní rozhodnutí nebylo žalobkyni vůbec oznámeno (ve smyslu § 72 odst. 1 správního řádu), nelze na její situaci uplatnit § 83 odst. 2 správního řádu. Proti uvedenému rozsudku brojila žalobkyně kasační stížností, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 6 As 24/2019-22. Nejvyšší správní soud označil závěr krajského soudu za správný, nadto však v souvislosti s výkladem a aplikací dotčených ustanovení správního řádu poukázal na rozdíl mezi tzv. hlavními a vedlejšími účastníky řízení: „Pokud správní orgán neoznámí své rozhodnutí tzv. vedlejšímu (nepřímému) účastníkovi řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, náleží takové osobě poté, co se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozví, třicetidenní

subjektivní odvolací lhůta omezená navíc jednoroční objektivní lhůtou (§ 84 odst. 1 správního řádu). Devadesátidenní subjektivní lhůta pro podání odvolání neomezená žádnou objektivní lhůtou (§ 84 odst. 2 ve spojení s § 83 odst. 2 správního řádu) se vztahuje jen na tzv. hlavní (přímé, neopomenutelné) účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 1, příp. ve smyslu § 27 odst. 3 správního řádu“. Z uvedeného vyplývá, že ustanovení § 83 odst. 2 správního řádu nebylo možné v případě žalobkyně vůbec aplikovat, jelikož neměla v řízení o vydání územního rozhodnutí postavení hlavního účastníka řízení, u něhož by vydáním územního rozhodnutí mohlo dojít k založení, změně či zrušení práv nebo či povinností nebo prohlášení, že práva či povinnosti má anebo nemá ve smyslu § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu. Uvedená námitka žalobkyně je tak zcela nedůvodná, když v dané věci již bylo krajským soudem, resp. Nejvyšším správním soudem rozhodnuto.

19. Ve spojitosti se shora uvedeným je pak nutno jako nedůvodnou posoudit i námitku žalobkyně vztahující se k tomu, že k zahájení přezkumného řízení krajský úřad přistoupil bez ohledu na její žádost o prominutí zmeškání úkonu dle § 41 správního řádu ze dne 15. 2. 2018 v souvislosti s chybějícím poučením stavebního úřadu o možnosti podat odvolání a s tím spojený postup podle § 83 odst. 2 správního řádu. Krajský úřad usnesením č. j. MSK 78529/2018, sp. zn. ÚPS/8942/2018/Kol, ze dne 25. 6. 2018 rozhodl tak, že podle § 41 odst. 7 správního řádu se zmeškání tohoto úkonu nepromítá. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím č. j. MMR-35531/2018-83/2272 ze dne 11. 9. 2018 zamítl a jím napadené usnesení potvrdil. Posouzení žádosti o prominutí zmeškání úkonu dle § 41 správního řádu nemá samo o sobě vliv na zahájení přezkumného řízení z moci úřední dle § 94 a násl. správního řádu.
20. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatelky ohledně toho, že žadatelka o územní rozhodnutí Ing. Š.J. věděla na základě výpisu z katastru nemovitostí o existenci listiny, na základě které vzniklo věcné břemeno cesty, a tudíž musela vědět o existenci tohoto věcného břemene. Krajský soud v této souvislosti podotýká, že je mu opět z úřední činnosti – ze spisu podepsaného soudu sp. zn. 25 A 102/2018 - známo, že bylo v řízení o žádosti žalobkyně o opravu chyby v katastrálním operátu vedeném pod sp. zn. OR-623/2010-802 u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Frýdek – Místek rozhodnuto dne 8. 12. 2011, že na ve výroku uvedených listech vlastnictví *nebude* nadále v části B1-LV (resp. ve vztahu k LV X v části C-LV) evidován zápis práva odpovídajícího věcnému břemeni cesty pěší, vozové a hnaní dobytka na základě Usnesení soudu č. d. 271/1955, přičemž k odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí rozhodl nadřízený správní orgán dne 22. 3. 2012 tak, že odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.
21. Pokud Ing. J. vycházela při podání své žádosti o územní rozhodnutí z důvěry v obsah skutečností evidovaných v katastru nemovitostí, nelze ji v tomto směru ničeho vytknout a správní orgány zcela správně posoudily jší dobrou víru při podání žádosti o územní rozhodnutí a ochranu nabytých práv.
22. Co se týká námitky žalobkyně, že krajský úřad měl přezkumné řízení zastavit dle ustanovení § 66 odst. 2 správního řádu a nikoli dle § 94 odst. 4 správního řádu, pak ani tuto neshledal krajský soud důvodnou. Ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu upravující možnost zastavení řízení v rámci přezkumného řízení je ve vztahu k § 66 odst. 2 stanovícího obecné důvody pro zastavení správního řízení ve vztahu speciality, což znamená, že jsou-li splněny předpoklady uvedené v § 94 odst. 4 správního řádu, uplatní se

aplikace tohoto ustanovení namísto užití obecné úpravy obsažené v § 66 odst. 2 správního řádu. Ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu má tedy za splnění podmínek v něm uvedených před § 66 odst. 2 správního řádu aplikační přednost. Krajský soud přisvědčuje žalovanému, že bylo zcela na místě zastavit řízení podle speciální úpravy obsažené v § 94 odst. 4 správního řádu, když žadatelka o územní rozhodnutí Ing. Š. J. nabyla práva z tohoto rozhodnutí v dobré víře, a ačkoli bylo územní rozhodnutí vydáno v rozporu s právním předpisem, když do okruhu účastníků v řízení předcházejícím jeho vydání nebyla zahrnuta žalobkyně, po poměrování újem účastníků a veřejného zájmu bylo zjištěno, že újma, který by zrušením nebo změnou územního rozhodnutí vznikla žadatelce Ing. J., by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníku (zde zejména opomenutým účastnicím žalobkyni a Ing. M. M.) či veřejnému zájmu, když újma vzniklá opomenutým účastnicím spočívala pouze v procesní. Navíc, je zapotřebí zdůraznit, že i kdyby měl správní orgán prvního stupně řízení zastavit podle § 66 odst. 2 správního řádu, pak zastavením řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu by žalobkyni bylo maximálně přiznáno více práv, než by ji náleželo, tudíž přezkoumávaným rozhodnutím nemohlo v tomto smyslu dojít k relevantnímu dotčení práv žalobkyně.

Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že v projednávané věci nedošlo postupem správních orgánů ke zkrácení práv žalobkyně a žalobní námitky neshledal důvodné. Proto žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 3. prosince 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu